

VRANOVICE

KELČICE

číslo 5
prosinec 2021

Obecní zpravodaj

Kostel musíme zachránit!

Rozhovor s kostelnicí Evou Burdovou
a jejím manželem Bohumilem
(str. 6-10)

2 Biokoridor: Hotovo

Bylo to jednodušší, než se čekalo. Teď se ale budeme muset starat...

5 Jaká bude?

Na leden se chystá nejpopulárnější sbírka v Česku. Jak bude probíhat?

11-13 Byla to džungle!

Rozhovor s Daliborem Kučerou o Skale, akcích a motivaci k práci pro sousedy

SLOVO STAROSTKY

Milí sousedé,

jsou před námi poslední dny roku a to je ten pravý čas k ohlédnutí a bilančování. Letoška jsem se trochu obávala – hlavně toho, jak to bude s covidem a s možnostmi setkávat se, a také jak covid ovlivní náš obecní rozpočet.

Nakonec to až tak špatně nedopadlo. V obci se podařilo udělat kus práce a realizovat další projekty, které budou sloužit nejen nám, ale i našim dětem a vnoučatům. Mám na mysli hlavně regionální biokoridor, o kterém se dočtete více v samostatném textu. Důležité bylo také to, že projekt nijak nezatížil obecní kasu – všechny náklady uhradil Státní fond životního prostředí.

Radost mám i z akcí, na kterých jsme se po loňské pauze mohli vidět a setkat. Až na drobné výjimky se našim spolkům podařilo uspořádat většinu akcí, které měly v plánu, a moc děkuji všem dobrovolníkům, kteří se na jejich přípravě podíleli.

V roce 2022 nás čeká podobně velká akce – po dlouhém plánování, projektování a shánění financí se začne v březnu stavět cyklostezka mezi Dobrochovem, Vranovicemi – Kelčicemi, Výšovicemi a Vřesovicemi. Hotova by měla být do Silvestra, takže pokud už přemýšlíte nad dárky pro příští Vánoce, ideálním řešením bude nové kolo nebo in-line brusle. I tento projekt je hrazen z dotace, na spolufinancování se podílí každá obec podle toho, jak dlouhá bude cyklostezka na jejím katastru.

Věřím, že i spolkový život bude nejméně stejně bohatý jako letos. A pokud nám covid nepřekazí plány, tak by mohl být ještě mnohem pestřejší: Naše hasiče z Kelčic čekají velké oslavy 120. výročí založení a u té příležitosti chceme uspořádat také sraz rodáků z Kelčic.

Já osobně se nejvíce těším na setkání se seniory, které jsme vloni nemohli uspořádat, takže bude určitě obzvláště srdečné.

Přeji Vám všem krásné Vánoce a hlavně zdravý rok 2022.

Irena Blažková

Nadregionální biokoridor: Hotovo!

Byla to akce, která nemá v historii Vranovic-Kelčic obdoby. Na hranicích katastrů Vranovic i Kelčic s Otaslavicemi, Vincencovem a Dobrochovem vznikl nadregionální biokoridor neboli několik desítek metrů široký pás smíšeného lesa.

Zhruba šestnáctimilionovou investici plně uhradil Státní fond životního prostředí. Jejím cílem je kromě zadržení vody v krajině také vytvoření prostoru pro migraci živočichů a rostlin.

Vše proběhlo přesně podle plánu, práce začaly 1. zářím a skončily 30. listopadu. „Teď se bude o vysazené stromy dva roky starat firma, která zakázku provedla. Následná péče už bude na obci. Jde zhruba o 16 hektarů

pozemků, takže to bude náročné, ale věřím, že výsledek bude stát za to,“ říká starostka Irena Blažková a těší se, že za nějakých pět či deset let už bude prostor vhodný i na procházky. A především se těší na to, že projekt zcela změní současný otevřený prostor kolem obce a krajina se začne podobat té z dřívějška, kdy byly na Hané nejen pole, ale i přirozené lesíky a remízky.

red

Překvapivá volební návštěva

Volby ve Vranovicích i Kelčicích probíhají většinou klidně, letos je ale členům volební komise zpestřila nečekaná návštěva. Do volební místnosti na obecním úřadě přijel – hned v pátek jako úplně první volič – populární houslista Pavel Šporcl.

Projížděl kolem nás po dálnici na koncert do Ostravy. Jak řekl starostce, plánoval, že odvolí v Olomouckém kraji, a náhodná volba padla právě na naši obec.

red

Velkoobjemový odpad

Letos probíhal v obci kvůli covidovým opatřením sběr nebezpečného a velkoobjemového odpadu jen jednou. Zastupitelé děkují všem občanům, že vydrželi až do září – akce díky tomu měla velký úspěch.

„Obecní kasu to stálo kolem 50 tisíc korun, ale je to dobrá investice. Kdybychom tuto akci nezajistili, končila by spousta odpadů na černých skládkách, v příkopech a v lesích,“ vysvětlila starostka Irena Blažková.

UPOZORNĚNÍ

Poplatek za komunální odpad se v roce 2022 zvýší ze současných 550 na 700 korun.

KULTURNÍ KOMISE HLÁSÍ

Milí kelčičtí vranovičtí, jsem ráda, že je rok 2021 za námi, a těším se, že ten příští „dvojkový“ bude ve všech ohledech lepší.

Všichni víme, jak to letos s akcemi bylo. Přirovnala bych to k pohádkovému „Bude-Nebude“... A když už opravdu nějaká akce byla, pořadatelé se museli do poslední chvíle obávat o účast – mnozí měli přirozeně ze setkávání strach.

Velký smutek mě přepadl teď v prosinci, když se všichni těšili na tradiční rozsvícení vánočního stromu ve Vranovicích a tolik oblíbené zpívání koled u kaple v Kelčicích. Bohužel, stejně jako loni se žádná z těchto akcí nekonala, podobně skončilo i předvánoční setkání na Předíně. Víím, že se za to na nás občané možná trochu mračí, ale doba je prostě taková...

A plány do budoucna? Konečně se vrátit k normálu! Těším se na výročí kelčických hasičů spojené se setkáním rodáků z Kelčic. A taky doufám, že se nám po čase podaří uspořádat nějaký obecní zájezd.

Lenka Hrudová
předsedkyně kulturní komise

Veselé vánoční slití oleje

Uklizený a nazdobený byt, svítící stromeček, tóny koled – a také syčení oleje a vůně smaženého kapra a dalších tradičních dobrot. Vánoce jsou zkrátka čas, kdy v kuchyni olej teče proudem a po řízku s chutí sáhne i zapřisáhlý vyznavač zdravého stravování. Pokud olej už dávno třídíte, není co vysvětlovat. Ale jestli jste se ještě neodhodlali, je přesně tohle ta správná doba s tím začít.

Určitě nechcete, abyste uprostřed vánočních svátků museli náhle řešit ucpaný odpad v kuchyni či na toaletě nebo havárii odpadního potrubí v celém domě. A věřte, že ani příroda není zvědavá na ty spousty oleje ze všech domácností, které by se na ni přes odpadní

vody valily. Abyste tomu všemu zabránili, stačí opravdu málo. Najít doma prázdnou PET lahev s víčkem a zbylý olej z kuchyně místo do odpadu přelít do ní.

Vzpomeňte si na to, až nasmažíte všechny ty filety z kapra nebo hory křupavých řízečků, až vám z vánočních vinných klobás zbyde jen mastný pekáč potažený vrstvou sádla a šťávy z masa nebo až o Silvestru naranžujete do mističek všechny ty dobroty nakládáné v oleji. Kapka ke kapce, a uvidíte, že po svátcích máte PET lahev plnou. A přidat můžete i zapomenutý kus pevného tuku, který se najde v lednici zastrčený někde vzadu ještě od pečení cukroví.

K nové tradici vánočního slévání použitého oleje tak můžete přidat i tradici povánoční procházky k olejové popelnici s naplněnou PETkou a pozorovat, kolik sousedů se do třídění pustilo s vámi. My vám slibujeme, že se postaráme o to, aby naše popelnice ani o svátcích, ani v novém roce nikdy nepřetekly.

Marcela Skokanová, Trafin Oil

Co se dělo ve školce od září do prosince?

Na začátku školního roku je v mateřské škole mnoho nového. Aby se ve školce děti cítily jako doma, je třeba se dobře seznámit a navázat kontakt. Tedy vytvořit dobrý vztah, jak mezi dětmi a dospělými, tak mezi dětmi navzájem. Pro děti je velmi důležité seznámit se i s prostředím školy, prozkoumat třídu se všemi hračkami, hygienické zařízení, jídelnu, lehárnu a všechny ostatní místnosti.

Školní zahrada, kde děti mají dostatek pohybu a hlavně si mohou hrát v písku s auty, nebo s přírodninami, kterých je na naší zahradě dostatek, je pro jejich tvořivost, fantazii, pozorování a zkoumání skvělým místem. Na vyvýšených záhonech jsme si společně vypěstovali ředkvičky, kedlubny, rajčata a mrkev. Odměnou bylo, když děti řekly, že tak dobrou zeleninu nikdy nejedly. Květiny zase přilákaly motýly a berušky.

ZÁŽITEK SE SOKOLNÍKY

V září za námi přijeli sokolníci, kteří dětem představili živé dravce a zajímavosti z jejich života. Představení bylo na naší zahradě. Do aktivit, které sokolníci připravili, se děti zapojily s velkým zájmem.

NOVÝ KAMARÁD ČLOVÍČEK

Náš školní vzdělávací program jsme rozšířili o poznávání světa s Človíčkem, který se narodil v lese. Jeho maminka je planeta Země a tatínek Slunce. Človíček přijde za dětmi do školky a stane se jejich kamarádem a také průvodcem. Děti s ním poznávají svět, sami sebe, přírodu a přirozené děje v přírodě. Společně jsme Človíčkovi vyrobili z přírodnin domeček a okolní lesík. Děti také nakreslily dle své fantazie každý svého Človíčka, vyrobily tatínka Slunce a společně maminku, planetu Zemi.

Školní zahrada se díky sokolníkům proměnila na místo plné poznávání a dobrodružství

Tento roční program se skládá s tematických kamíneků, tedy Človíčkův kamínek, kamínek Přátelství, Podzimní, nebo kamínek Rodiny, Vánoc a další.

PRO PTÁČKY I LESNÍ ZVĚŘ

Postupně vládu v přírodě převzal podzim. Podzim, který je plný barev, zralých plodů a kouzelných změn v přírodě. Dětem nastal krásný čas pro výrobu pavoučků, ježků, draků a výrobků z listů. Výzdobu jsme si udělali z dýní, podzimních kytěk a různých podomníčků. Zbylé kaštany, žaludy, bukvice, tvrdý chléb

a mrkev společnou výpravou zaneseme do krmelce. Na školní zahradě také sypeme potravu ptáčkům.

PROSINCOVÉ NADÍLKY

Přišla zima a s ní čertíci, andělé a Mikuláš. I v naší školce se stavil pár čertic. Děti musely být moc hodné, protože dostaly mikulášskou nadílku z naší jídelny v Určicích a také krásnou nadílku z Obecního úřadu Vranovice-Kelčice. Děti moc děkují! Pak nastal kouzelný adventní čas, ve školce (už po uzávěrce zpravodaje) nás čeká vánoční hudební představení a vánoční besídka. Určitě přijde i Ježíšek. Krásné a šťastné Vánoce!

Jana Dostálová
ředitelka mateřské školy

Takhle vypadá Človíček podle našich dětí. Poznáte, kterého vytvořila vaše ratolet?

Čert přišel včas, Ježíšek až po uzávěrce

Tři králové nebo online koledování?

Tříkrálová sbírka, která probíhá již tradičně vždy na počátku kalendářního roku, je největší dobročinnou sbírkovou akcí v České republice. To, jak bude probíhat v lednu, se definitivně rozhodne až podle aktuální epidemické situace.

Charita chce za všech okolností přinést lidem požehání a přání štěstí, zdraví a pokoje. A to buď v tradiční podobě, nebo při online koledě. V současné době se stále pracuje s různými variantami koledování.

Ta neoptimističtější počítá s klasickou tříkrálovou koledou v období od 1. do 16. ledna 2022. V přípravách je také koledování online, kdy dárce budou moci přispět bankovním převodem (bezhotovostně) na účet sbírky pod variabilním symbolem dané charity.

Zároveň bude možné přispět i do statických pokladniček umístěných v celém regionu.

Aktuální informace najdete na webu www.prostejov.charita.cz.

Děkujeme všem, kteří se na realizaci sbírky podílí, a hlavně těm, kteří přispějí!

Výtěžek z našeho regionu půjde na podporu výstavby Charitního centra Marta na Martinákové ulici v Prostějově, kam se přesunou některé služby Charity Prostějov a nové tam vzniknou. Část sbírky charita použije na přímou pomoc lidem v tíživé situaci.

red

JAK PŘÍSPĚT?

Pokud k vám nepřijdou koledníci, můžete sbírku podpořit darem z vašeho účtu. Abyste podpořili aktivity Charity Prostějov, je třeba zadat správný variabilní symbol!

Číslo účtu Tříkrálové sbírky:

66008822/0800

Variabilní symbol pro Charitu Prostějov:

777970059

Využít můžete také QR kód:

HLAVNÍ PARTNER

PARTNER

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

**Kostelnice
Eva Burdová
s manželem
Bohumilem:**

**Vranovický
kostel
musíme
zachránit!**

Pestrý život Evy Burdové (82) se dá rozdělit na dětství, práci a důchod. Zatímco většina lidí si v penzi užívá zaslouženého odpočinku, paní Eva prožila právě až po odchodu do důchodu úplně nový životní příběh, který ji naplňuje dodnes. S pomocí svého manžela Bohumila (86), kterému většinou říká Milan, se začala starat a dodnes stará o kostel ve Vranovicích, který je druhý nejstarší v regionu. Povídání s nimi bylo tak poutavé, že ho rozdělíme do dvou rozhovorů – vzpomínky na pestrý a mnohdy i dramatický život si necháme do příštího čísla a ve vánočním vydání se budeme věnovat hlavně kostelu.

Ke kostelu jste měla vždycky blízko, vnitřně i ve skutečnosti – vždyť bydlíte jen pár kroků od něj. Jak se ale člověku přihodí, že se stane kostelníci?

V devadesátém pátém roce jsem nastoupila do důchodu a najednou mě ta práce strašně chyběla. Když skončíte po sedmatřiceti letech, přijdete domů a najednou jste nečinný... Před důchodem jsem jezdila sedmnáct roků do Prostějova – každý den jsem se upravila, jela autobusem do práce... A na jedinou bylo prázdné.

Tak jste se rovnou šla zeptat do kostela, jestli nepotřebují pomoc?

Začalo to postupně. Zpočátku jsme měli na starost dva vnučky, takže bylo pořád co dělat. Ale jak odrůstali, měla jsem více a více času a nevěděla, co s ním.

A tak jste vyrazila za farářem?

Jak říkám, přišlo to postupně, kostelníci jsem od roku 2003. Všechno ale začalo už v devadesátém šestém, kdy jsme jeli s mužem na Brodsku na půlnoční. A tam vám byl úžasný kněz. Ten nás tak oslovil, že jsme přijeli jak z Jiříkova vidění. A na Nový rok přijel ten kněz – otec Miroslav – na farnost k nám do Vranovic. To pro mě bylo něco. Dali jsme se do hovoru, že by bylo potřeba něco kostelem začít dělat, vevnitř už nebyl hezký. Tak se začaly sbírat peníze a pustili jsme se nejdříve do varhan. Opravoval je nějaký pan Zadina, to byl dirigent českolipského sboru, a s ním přijel truhlář až z Karlových Varů. A já jsem se o ně starala, vařila jim čaj a zařizovala, co bylo potřeba.

ŽENSKÁ, KTERÁ NEVYDRŽÍ SEDĚT

Jak vás to napadlo – někdo vás tím pověřil?

Já nevydržím sedět, to ví manžel moc dobře. On mně třeba řekne – přindi, sedni si. Ale to já nevydržím, já si musím stále něco hledat a vymýšlet. A toto pro mě bylo cosi nového.

Jak ta spolupráce pokračovala?

Když otec Miroslav viděl, jak mě věci kolem kostela baví, nabídl mi, ať s nimi jedu do Medžugorje. To je poutní místo v Bosně, kde se zjevuje Panna Marie.

Vy jste ale nebyla žádná velká cestovatelka.

Nebyla, ale přesvědčil mě. Posbíral půlku autobusu z Opavy, kde působil dříve, a půlku ze své nové farnosti – měl na starost Brodek, Želeč a Otoslavice. A bylo to úžasné – jezdí tam poutníci z celého světa, to místo je hrozně pro modlení. Oslovilo mě to tak, že jsem tam nakonec byla třikrát. Vždycky na týden, ale kdybych vám měla vykládat, co všechno tam člověk prožije...

Povídejte.

Jenže co mám vybrat? To by bylo na celý časopis (směje se).

Do našeho povídání vstupuje manžel Milan:

Řekni, jak jsi šla v podkolenkách do skal.

To si nepředstavíte. Tam člověk dostane takovou sílu a povzbuzení. A opravdu zažije zázraky. Třeba když jsme šli nahoru ke kříži na Podbrdo, to nevíte, kde máte stoupnout, jsou tam kameny, jak kdybyste šli do skal. Je to křížová cesta, u každého zastavení se modlí a postupuje se až nahoru, kde je hlavní kříž. Já jsem to popletla – myslela jsem si, že jdeme na oběd, a tak jsem přišla na podpatcích jak do práce. Tak jsem se zula z bot a šla až nahoru v podkolenkách, nohy celé otlačené od kamení. A víte, co sem zjistila dole? Podkolenky zůstaly celé, ani nitka roztrhaná, jako kdybych šla v botách.

KDYŽ NASTOUPIL PETR HOFÍREK, VŠUDE SE BUDOVALO

Všechny ty tři poutě do Medžugorje jste absolvovala s otcem Miroslavem. Asi se vám s ním spolupracovalo dobře, že?

Výborně, jenže v roce 2000 odešel, stihli jsme opravit jenom ty varhany. Po něm tady nastoupil na deset let Petr Hofírek. To byl teda úžasný kněz. Měl na starosti tři farnosti a všude se opravovalo. Když přišel do našeho kostela, říkal: Mně se tu vůbec nelíbí.

Co se mu nelíbilo?

Tady se dříve hledaly malby v presbytáři, a když se našly, nebyly peníze na nějaké kvalitní restaurování, tak je zase zakonzervovali, vlastně zamalovali bílou barvou,

takže zdi vypadaly jako odřené. Vlastně celý kostel byl takový neudržovaný, a tak otec Petr začal budovat. To pro mě byla vzpruha, kterou jsem potřebovala. Napřed se udělal vnitřek, všechno se vystěhovalo, věci jsme rozdělili po domech. Opravovala se i elektrika. A pak se dělal venek – fasáda, zídka dokola. A až nakonec v roce 2008 se opravila střecha. Všechno šlo naopak, než to mělo být – správně se mělo střechou začít. Ale dělalo se podle toho, na co byly peníze.

Jak se finance na opravy sháněly?

Těžce. Něco dala farnost, něco sponzoři a sháněli jsme i sami. Už když se dělaly varhany, tak jsme s kamarádkou chodily po vesnici dům od domu a vybraly dvaadvacet tisíc. Sháněli se peníze i na tu zídku. My jsme jezdili s mužem po sponzorech, co soukromně podnikali. Byli jsme třeba za pánem v Kralici, o kterém vím, že dává na kostely. Poprosili jsme ho a on říká: „Stačí vám deset tisíc?“ Já na to: „Zaplať Pán Bůh za ně.“ A on večer přijel a dovezl mně dvacet... Spousta lidí přispělo, i pan Makovec, co má řeznictví. Další sponzor dal sto padesát tisíc na zídku.

Takže pomohla spousta lidí...

Jsmo vděční i farníkům z Kelčic, kteří sem chodí na mši a taky přispívají. U nich v kapli mají mše jednou za čtrnáct dní. My jsme prozatím zaplať Pán Bůh farnost. Ale jestli nám farnost zruší, tak už budeme taky jen kaplička a bude tady mše třeba jednou za měsíc nebo vůbec.

Abych nezapomněla: Moc nám pomáhá Markétka Greplová. Ta se zasadila o to, že máme nové dubové schody na kůr. Taky zařídila vyčištění andělů, ozvučení kostela... To všechno je její zásluha, získala na to i peníze.

Opravy to byly rozsáhlé. Když na ně po letech vzpomínáte, co bylo nejdůležitější?

Největší radost mám, že se podařilo obnovit ty krásné malby. Na stropěch jsou apoštolové, v presbytáři andělé a nad nimi prostějovský malíř Josef Vyjídáček namaloval klanění pastýřů. Je tam Panna Marie jakoby v kroji, mně to připadne jako valašský, takový rukávce má. To všechno bylo zamalované a otec Petr je nechal obnovit. Ani mně neře-kl, kolik to všechno stálo, ale levné to určitě

nebylo. Teď můžu říct, že díky němu máme krásný kostel.

CO DĚLÁ KOSTELNICE

V té době už jste byla v kostele jako doma. Co má vlastně kostelnice na starost?

Starat se o chod kostela, aby bylo všechno tak, jak má. Připravuji věci na mše – nachystám písmo, na čtení, víno, kalich, hostie... Taky vybírám peníze, starám se, aby byly

svíce, k tomu praní, žehlení. Zapisuji, za koho bude mše, všechno vedu v evidenci. Ještě před třemi lety jsem sama stačila i na úklid, ale teď už mám pomocnice. Letos před hodama přišla paní Drábková, taky paní Urubková byla pomáhat. Všechno jsme pouklízely, pomyly okna, povysávaly koberce... Teď mě čeká vánoční výzdoba. Za vánoční a vlastně i celoroční výzdobu vděčím hlavně své sestře, je o sedm roků mladší jak já a hrozně ji to baví. Já jí obstarám květiny, domluvíme se, jak to má vypadat a ona strojí.

Takže známé české přísloví „je to práce jak na kostele“ je pravdivé...

V kostele je opravdu práce jak na kostele, to byste nevěřil. Teď jsem byla odhazovat sněh. V létě chodím otvírat kostel, aby větral, přes zimu zapínám topení, aby se to tam vyhřálo, než lidi přijdou.

Musíte z toho mít krásný pocit, že můžete udržovat v provozu tak krásné místo.

To mám, ale dost mě mrzí, že jsou lidi tak neteční. Já vím, že každý není zaměřený na

víru, ale je škoda, že ten kostel je krásný, opravený, a chodí nás pár. Když je za někoho mše a sjede se rodina, tak je nás třeba přes třicet, ale jinak... Ve vesnici máme už víc než polovinu nových lidí, které ani neznáme. A oni neznají kostel.

Máte už svoje roky – neříkáte si někdy, že s kostelníčením skončíte?

To mi často říká manžel nebo syn, co s námi bydlí nahoře: Už toho nech, dej to někomu. Kolikrát si říkám, že jo, ale nemůžu. Já nemůžu ty klíče nikomu dát, abych jenom hleděla z okna a nemohla tam jít něco dělat. Mně by to hrozně chybělo. Takže se stále snažím něco dělat, vylepšovat. Furt si něco vymyslím.

Co vás drží, že pracujete i v takhle pokročilém věku?

Víra. To je to pravé slovo. Já o tom nemůžu ani mluvit (má slzy v očích). Nedovedu si představit, že bych přestala.

KDYŽ NASKAKUJE HUSÍ KŮŽE

Asi máte díky vaší víře krásné zážitky.

Nechci dlouho povídat, ale vzpomněla jsem si na jeden nezapomenutelný zážitek. Jeden rok jsme měli půlnoční už o šesté. Pak jsme povečeřeli a říkali si: Co budeme dělat? A najednou syn ze schodů volá: Oblečte se, jedeme na Svatý Kopeček! Na to nikdy nezapomenu. Nádhera. Zasněžená krajina, vánoční stromy. Oni do kostela nikoho nepustili, ale když přišla půlnoc, otevřely se okenice a do krajiny začali hrát Tichou noc. Dodneška vzpomínám, jak jsme měli husí kůži. To člověk musí umět prožít.

Možná právě Vánoce jsou tou nejlepší příležitostí.

Já si myslím, že každý, kdo přijde do kostela a zvláště o Vánocích, tak si do domova něco z kostela odnese. Lidi by měli přijít.

Do rozhovoru se opět zapojuje manžel:

Každý by to měl zkusit. V kostele přijde taková úleva... Přál bych to každému, aby si kostel prohlédl, zamyslel se nad svým životem, co bylo a co bude. A určitě by se mu ulevilo.

„Kostel musíme udržet a zachránit. Nejen proto, že opravy stály hromadu peněz, ale pro celou tu historii. A taky pro další generace.“

O svátcích možná lidi přijdou, ale co pak? Co bude s kostelem dál, když do něj chodí stále méně lidí?

Kostel musíme udržet a zachránit. Nejen proto, že opravy stály hromadu peněz, ale pro celou tu historii. Máme spoustu starousedlíků, kteří by mohli chodit častěji, ale oni vám řeknou: „Komunisti nás to odnaučili.“ Což je blbost, vyložená. My jsme chodili i za komunistů a neodnaučili nás to. Já když jsem přihlásila děti do náboženství, paní ředitelka mně řekla: „Proč zrovna vy dáváte děti do náboženství?“ A proč ne? Já jsem tak byla vychovaná a tak vychovávám své děti. Takže děti jsou pokřtěné u prvního přijímání, dcera i syn měli svatbu v kostele, teď i vnuk.

K našemu povídání se opět připojuje manžel, abych si nemyslel, že jejich rodina žila jen v kostele. Vypravuje, že spolu začali chodit, když měla Eva patnáct let a jak jako mladí projeli všechny zábavy v okolí. Popisuje těžký úděl manželky, která jako dcera soukromého zemědělce musela přivyknout práci v družstvu, i své útrapy na vojně v jednotce „pétépáků“. O tom všem si přečtete více v příštím čísle zpravodaje.

Vladislav Sobol

Eva Burdová nabízí všem, kteří se do kostela chtějí během vánočních svátků – nebo i kdykoliv jindy – podívat, ať za ní přijdou. Ráda jim kostel otevře a ukáže.

Fotogalerie z oprav vranovického kostela

(z archívu Evy Burdové)

Jedna z největších památek kostela: objevené historické malby se nejdříve přetřely na bílo a teprve později důkladně restaurovaly

Během posledních 25 let prošel kostel kompletní rekonstrukcí od střechy přes fasádu a zídku až po vnitřek

Nový zvuk mají i varhany, které se opravovaly na konci 90. let

O nové dubové schody na kůr se zasadila Markéta Greplová

Z HISTORIE KOSTELA SV. KUNHUTY

O vzniku a stavbě farního kostela sv. Kunhuty nejsou žádné písemné zprávy. Ale podle pověsti byly Vranovice obcí s farním kostelem už v době, kdy Prostějov nebyl městem. O tom svědčí krátká písemná zpráva z r. 1399 zapsaná farářem Sbinkem. Ve které době byl kostel vystavěn, není známo, ale jisté je, že s knězem Sbinkem už kostel v obci stál.

Vranovický kostel sv. Kunhuty je po Stínávě druhým nejstarším na Prostějovsku. Vznikl pravděpodobně v době, kdy byl dosti rozšířen kult sv. Kunhuty, která byla svatořečena v roce 1200. Kostel je kamenná stavba s prvky románského a gotického slohu. Jako první byla pravděpodobně vystavěna loď, pak kněžiště a nakonec věž. Na stavbu kostela posloužil materiál z místního lomu. Loď kostela byla poté zřejmě upravována, neboť klenba je již z pálených cihel.

Dříve se tam nedalo ani projít, teď je Skala krásně čistá,

říká Dalibor Kučera (55), předseda spolku Na Skale. Ten vznikl před devíti lety, když se dala dohromady parta nadšenců, kteří se rozhodli se zanedbaným kouskem přírody za dědinou něco udělat. Pak začali na Skale pořádat i akce, ze kterých se stal doslova vranovický fenomén. Bez vaření guláše a podobných pravidelných setkání v přírodě si už spousta místních neumí svůj život představit, děti se zase každoročně těší na stanování i drakiádu. V rozhovoru s „největším Skalákem“ jsem se snažil zjistit, co tyhle lidi vede k tomu, aby svůj volný čas věnovali přírodě, obci a přípravě nevšedních zážitků pro sousedy.

Jak Skaláci vznikli?

Na ten nápad, aby vznikla taková skupina lidí, přišel Karel Hruza, náš první předseda, který letos bohužel zemřel a chtěl bych mu za tu myšlenku poděkovat a poslat pozdrav do nebe, a s ním Milan Blažek. Když se procházeli kolem Skaly, uvědomili si, že je to tam strašně krásné a přitom hrozně zanedbané. Tak obešli svoje kamarády, jestli by jim nepomohli s tím něco udělat.

PĚKNÝ NÁPAD. NEBO BLÁZNIVÝ?

Co jste jim na to řekli?

Nápad to byl pěkný. Řekli jsme si, že by to mohlo klapat, hned jsme se šli všichni na Skalu podívat a začali to tam čistit.

Takže nejdříve nešlo o spolek, ale o myšlenku.

Začínali jsme jako parta kluků, nadšenců, kteří se rozhodli to krásné místo probudit k životu. Udělat něco pro lidi od nás aj z vedlejších dědin, aby měli kam chodit do přírody.

Jak vznikl nápad pořádat na Skale akce?

Když to tam začalo vypadat trochu k světu, přišel někdo s tím, že založíme organizaci a budeme dělat na Skale akce. Aby lidi vyšli do přírody a mohli se potkávat se sousedama, s kamarádama.

Vzpomínáte si na první akci?

To bylo asi na jaře 2014, hned rok potom, co

jsme tam začali pracovat. Uspořádali jsme Otevírání Skaly, takzvané Mexiko. Ten název vznikl podle guláše, které tam od té doby vaříme. Vybavuju si, že jsme seděli na zemi, na trávě, lavečky a další zázemí jsme budovali až později. Ale nikomu to nevadilo, lidi byli nadšený, že se můžou setkat. Kromě guláše jsme už tehdy dělali i makrely a v takové dřevěné udírně jsme udili cigáro.

Když jste nakoupili zásoby, neměli jste strach, že nikdo nepřijde a budete muset všechno sníst sami?

Měli jsme s přípravou tolik práce, že na to ani nebyl čas myslet. A pak jsme byli překvapení, že přišlo docela hodně lidí. Trochu se rozkřiklo, že se Skala mění a že je to tam

pěkné, tak byli asi zvědaví, jak to tam vypadá. A když už lidi přišli, tak nás to vedlo k tomu, že jsme pokračovali a dál naše aktivity rozšířili. A tak to děláme do teďka.

DŘÍVE? BYLA TAM DŽUNGLE!

Dnes už si lidi možná ani nevybavují, jak to na Skale před lety vypadalo.

Byly tam náletové stromy, vlastně taková malá džungle. My jsme to kousek po kousku všechno vykáceli, popálili a postupně vznikal pěkný areál.

V čem to vaše „brigádníčení“ spočívá?

Ted' musíme celý prostor hlavně udržovat a udržovat a udržovat. Třeba jenom to sečení trávy je čtyřikrát pětikrát za rok – ať je sucho nebo mokro, tráva roste furt. Připravili jsme taky akci se školkou – obec nám koupila ovocné stromky a každé dítě si zasadilo svůj stromek. Ted'ka čekáme, až stromy začnou plodit, pak si to školka přijde otrhat a děti budou mít vitamíny (směje se). A hlavně dobrý pocit, že taky pomohly.

Při prvním „Mexiku“ jste seděli na trávě, jak to tam vypadá teď?

Postupně všechno budujeme. Postavili jsme pergolu, ted'ka máme i stany, které jsme

koupili, stoly, lavičky, aby lidi neseděli furt na zemi. Máme už i centrálu na elektriku... Všecko kupujeme z toho, co vyděláme z prodeje piva a občerstvení a každý rok nám přispívá i obec. Průběžně se snažíme jakž takž čistit vodu. Měli jsme tam i nutrie, ale ty nám dělaly paseku, tak se odvezly na jiný rybník. Práce je to velká, ale lidi chodí a chválí nás, že jsme udělali kus práce. To je hezká odměna, když vás v dnešní době někdo pochválí.

Máte ještě nějaké „budovatelské“ plány do dalších let?

Furt je co zlepšovat... Třeba by se tam daly udělat nějaké lavky na pevně. Určitě lepší ohniště, ted'ka máme ohniště z betonu a už je popraskané. Postupně ošetřujeme ty ovocné stromky a dosazujeme, když se některý nezadaří.

Práce je pořád dost – a k tomu ještě pořádáte akce. To vás asi stojí spoustu času, aby bylo všechno připravené, když lidi přijdou.

Nejdříve se musíme na všechným domluvit. Ted' nám obec pronajala klubovnu, takže to máme jednodušší. Před každou akcí máme schůzi, tak tady sednem a rozdáme si úkoly. Jeden sežene pivo, druhý koupí makrely, třetí je vykuchá, další zajistí sodovky. Každý

„Jsme rádi, že je za náma vidět nějaká práce na dědině a pro lidi, tak v tom chceme pokračovat.“

dostane nějaký úkol a snaží se ho splnit, to není práce na jednoho člověka.

A pak nastane den D.

Vždycky začínáme už ráno v devět hodin. Navážíme věci ze skladu, který nám propůjčila obec – tam máme ty lavičky a stoly. Potom příprava na místě. Všecko probíhá venku, takže hroznou roli hraje počasí. Pak se musíme postarat, aby fungoval program, aby se prodávalo, aby byla zábava pro děti. Ale to nechci popisovat a chlubit se, kolik toho děláme. Pro nás je důležité, že se tam lidem líbí.

S každou akcí je spousta práce, ale vy jste jich začali pořádát víc a víc...

Postupně přibývaly. Třeba stanování na Skale s bohatým programem pro děti, chystáme pro ně všelijaké sportovní i poznávací aktivity, na večeri si opíkájí špekáčky, a jak se setmí, je stezka odvahy. Děcka se bojí, ale přesto jdou a hrozně se jim to líbí. A nám se líbí, že jim můžeme udělat radost. To je vidět

na počtu stanů – první rok byly čtyři, letos snad třináct nebo čtrnáct. Už máme strach, že příští rok ani nebudeme ty stany mít kam dát. Kromě stanování a Mexika děláme ještě Skaláckou vařečku, to je soutěž ve vaření vepřového guláše, v září bývá Ukončení na Skale a jako úplně poslední akci pořádáme drakiádu. Letos moc nefoukalo, takže děti tam běhaly s drakama a furt nic. Ale každý dostal dárek, čaj, a děti se aspoň dostaly ven a vyřádily.

Jak Skaláci fungují? Máte na tu obrovskou práci dost lidí?

Nás Skaláků je třináct. Jsme tým, kde se nehledí na to, jestli někdo udělá třeba třicet hodin brigády a jiný pět. Když někdo nemůže pomáhat v sobotu, tak jde potom ve všední den síct trávu. Máme takový lidi, který si nezávidí. Vycházíme si vstříc a jsme pro to zapálení. Sám tomu někdy nevěřím, že se našla taková partyja lidí, kteří něco chtěou dělat, a neřeší, kolik na tom stráví času.

Nepotřebovali byste nějakou „novou krev“, aby vás bylo víc?

Třináctka není nějaké definitivní číslo, může nás být i víc. Ale pokud by chtěl být někdo Skalákem, musel by mít vztah k přírodě a musel by tomu věnovat ten čas. Nechceme, aby se někdo přihlásil třeba jenom proto, aby se zviditelnil. Na toto my nehrajem. My to vyloženě děláme, jak říkám, pro ty děti a pro lidi z obce a z vedlejších obcí.

Když by se do vašeho spolku chtěl někdo připojit, musí splnit nějakou zkoušku?

Třeba skočit na Skale do vody?

Žádný rituál nemáme, nováček by ale musel dokázat, že mu jde o společnou věc. A ten skok do vody není špatný nápad – to bychom mohli zavést, zkusím to klukům navrhnout (směje se).

Vím, že kromě činnosti na Skale pracujete i pro obec.

V obci jsme sadili stromky. A každý rok děláme ve Vranovicích vánoční stromek, který dovážíme a zdobíme. Všechno je o spolupráci a dobré vůli. S paní starostkou vychá-

„Mě na tom baví, že se sejdou lidi. Kde bychom se měli jinde sejít než v přírodě. Sejdou se sousedé, dobrá partyja, něco uděláme pro lidi a hlavně pro děti z obce. Proto to člověk dělá.“

zíme dobře, snaží se nám všelijak pomáhat a my zas jí. Je to hlavně o lidech.

TAK TO BYLO A VŽDY BUDE

Máte za sebou další rok činnosti, opět poznamenaný covidem. Jak ho hodnotíte?

Přes léto jsme naštěstí mohli udělat všechny akce. Ale nebylo ukončení sezóny, protože se to křížilo s hodama a další týden měli hasiči akci na hřišti. My nechceme, aby byly dvě akce v obou dvou dědinách ve stejném termínu, nechceme brát lidi hasičům nebo zahrádkářům.

V některých obcích se právě tohle stává – celý rok se tam nic neděje a pak pořádají různé spolky dvě akce během jednoho víkendu.

To u nás není. Když mají akci zahrádkáři z Vranovic nebo hasiči z Kelčic, tak se snažíme, abychom se nekřížili. A ne že se snažíme – tak to bylo a vždycky to tak bude.

Obyvatel Vranovic-Kelčic není moc, takže je asi důležité si vypomáhat.

Snažíme se spolupracovat. Když zahrádkáři chtěli postavit májku a bylo jich málo, tak jsme jim pomohli. Nevyhledáváme problémy, abychom si dělali naschvály, to vůbec ne.

Do obce jste se přizemil před pětatřiceti lety. Vzpomínáte si, jak to tady tehdy vypadalo?

Upřímně – nic se tu nedělo. Ve Vranovicích byli zahrádkáři a chovatelé, ale většinou už důchodci, takže žádné akce nedělali. Pak se zahrádkářům přihlásili mladí a začali se dělat akce. Lidi to bavilo, chodilo jich hodně, prodalo se třeba 130 makrel. Teď mají zahrádkáři krásné zázemí na salaši a líbí se mi, jak to zvelebují. Oni mají salaš, my Skalu a fandíme si.

Vladislav Sobol

Skalácká vařečka

SKALÁCI

SOUTĚŽ „O NEJLEPŠÍ VEPŘOVÝ GULÁŠ“ PŘILÁKALA JAKO OBVYKLE SPOUSTU ZÁJEMCŮ
O CENNOU TROFEJ A JEŠTĚ VÍCE DIVÁKŮ, KTERÝ SE TĚŠILI NA OCHUTNÁVKU.
SKALÁCI VŠE PŘIPRAVILI SKVĚLE, A TAK SE MOHLO ZAČÍT VAŘIT.

Všichni byli v pravý čas na svých místech:
Rada starších v čele se Slávkem Punčochářem...

...diváci a ochutnávači z Vranovic, Kelčic i okolních obcí...

...vyhlašovatelky vítězů Marcela Nováčková a Jana Grydilová...

...i starostka Irena Blažková, která předávala ceny.

Zatímco tým Mirka Drábka se věnoval občerstvování...

...pozdější vítězové už pekelně zatápěli pod kotlem.

Soutěžní tým z Dětkovic: tady to vypadá na těžkou pohodu!

Host z Dětkovic je s gulášem očividně spokojen

Porotci Jana Grydilová a Radim Pytlík

Tipnete si, který guláš vyhrál?

Stanování na Skale

SKALÁCI

KONEČNĚ NADEŠEL DEN, DO KTERÉHO SE NATĚŠENÉ DĚTI NEMOHOU DOSPAT.
STANOVÁNÍ NA SKALE BYLO JAKO VŽDY PLNÉ ZÁŽITKŮ A DOBRODRUŽSVÍ.
JAK NÁM PROZRADIL SKALÁK DALIBOR KUČERA, LETOS ZAREGISTROVALI REKORDNÍ POČET STANŮ.

Den začal soutěžími veselými...

...i naučnými...

...pokračoval tanečními kreacemi...

...a dost času zbylo i na dobrodružné prozkoumávání Skaly.

To nejlepší přišlo na konec: letní kino, stezka odvahy...

...a konečně vytoužené nocování ve stanu.

Hodový pohár v Kelčicích

HASIČI

HASIČSKÉ SOUTĚŽE SE LETOS ZÚČASTNILO CELKEM 30 TÝMŮ MUŽŮ I ŽEN, KTERÉ PŘIJELY Z CELÉHO REGIONU, NAPŘÍKLAD Z DĚTKOVIC, SYCHOTÍNA, RADÍKOVA, SOBĚSUK, VŘESOVIC, ČELECHOVIC, ČECH POD KOSÍŘEM, LUDĚŘOVA, JANOVIC, OTINOVSI, BÍLOVIC, VELKÉ BYSTRICE, MYSLEJOVIC, MĚROTÍNA...

Lenka Ošťádalová v akci. Na hasiče z Kelčic čekala pěkná fuška, naštěstí pomohli i další, třeba Jan Konar z SDH Svěsedlice...

...nebo tato neznámá hasička.

V soutěži žen vyhrálo družstvo z Pěnčína

Mezi muži byli nejlepší hasiči z Čelechovic na Hané

Fotoreportáž z útoku kelčických hasičů

Úsměvy na slavnostním nástupu družstev

S exhejtmanem Ladislavem Oklešťkem, stále ještě v pohodě...

Na starovní čáře už ale přišlo maximální soustředění

Start se povedl na jedničku, nikdo „nezaspal“

Požární útok se mezi hasiči považuje za „královskou disciplínu“

Každý člen týmu musí přesně splnit svůj úkol...

...a zároveň musí všichni navzájem skvěle spolupracovat.

Zdá se, že kelčickým se to povedlo. Alespoň z fotek to tak vypadá.

Předhodové posezení ve Vranovicích

Vranovických „buchet“ se sešlo dost, ale ochutnávačů bylo ještě více

Nejlepší pekařky: zleva Božena Coufalová, Iva Havlíková a Lenka Hrudová

 ZAHŘÁDKÁŘI

Letos měly cukrářky upéct vdolek neboli koláč

Zahrádkáři připravili krásnou prezentaci ze své produkce...

...i tombolu, která byla opravdu bohatá.

Zahrádkáři a jejich přátelé pilně pracovali...

...aby se všichni hosté mohli dobře najíst a pobavit.

Užily si to i děti: někdo daleko a vysoko...

...někdo sladce...

...a někteří společně.

Dětská pohárová soutěž v Kelčicích

Hasiči z Kelčic nemají svůj dětský tým, proto jim patří velké uznání, že i přesto zorganizovali soutěž pro děti z okolních vesnic

Ocenil to i exhejtman Olomouckého kraje Ladislav Okleštěk

Nadšení a zápal prcků = mimořádný zážitek pro diváky

U většiny soutěžních týmů bylo vidět, že se hasičině věnují pravidelně

Na fotkách nejsou „naše“ děti, přesto jsme se rozhodli je zveřejnit

Zpravodaj na webu čtou i lidé z okolí a jistě si tam své prcky najdou

Třeba rodiče dětí ze Soběsuk...

...nebo z Bousína.

Nebo třeba lásky těchto šikovných dorostenců z Kraslic

V mladších vyhrál tým SDH Krumšíň, ve starších a dorostu Senetářov

Cyklovýlet Předinou: Zastávka na Skale

SKALÁCI

TRADIČNÍ CYKLOJÍZDA PŘEDINOU MĚLA
TRADIČNÍ ZASTÁVKU NA SKALE.
O ZÁZEMÍ SE PROTO JAKO TRADIČNĚ
POSTARALI SKALÁCI,
ZA OBČERSTVENÍ DĚKUJE OBEC
TRADIČNÍ PEKAŘE MARUŠCE GRUSSMANNOVÉ.

Areál Na Skale poskytl všem cyklistům výborné zázemí

Altán tentokrát nemusel chránit před deštěm ani sluncem...

91letý Slávek Punčochář vzpomíná na předchozí ročníky cyklojízdy

A mezitím přijíždějí na Skalu další a další cyklisté

Milan Blažek razítkoval, razítkoval a...

...a nahlásil dobrou zprávu:

Přijela zase spousta dětí...

... borců v nejlepším věku: Anička Piňosová,

Lenka Ošťádalová,

starosta Otaslavic Marek Hýbl a další...

...i nejmenší závodníci s rodinami...

...například Jan Grussmann s vnučkou...

...a taky skuteční veteráni.

Skalácká drakiáda

O pouštění draků se snažily maminky (Simona Neckařová)

...tatínci (Pavel Grepl)...

...a hlavně spousta dětí.

Jenže vítr prostě nefoukal a draci nelétali.

A tak to někteří vzdali...

...někteří ještě vytrvale zkoušeli dál...

Na závěr Honza Chytil vše vyhodnotil...

...a jiní šli raději „na párek“, jako třeba Dan Frýdl a Michal Kučera

...starostka Irena Blažková rozdala dětem odměny...

...a prckové se už teď těší, co pro ně Skaláci vymyslí příští rok.

Vánoční strom ve Vranovicích

Předtím, než se strom takhle krásně rozzářil...

Vánoční strom si opět vzali na starost Skaláci

...museli všichni prokázat nejen kreativitu, ale i odvahu.

A pak už mohl přijít Mikuláš se svou družinou, i když letos bez velké veřejné akce. Poznáte, čí tváře se skrývají za maskami?

Informace z olomouckého hejmanství, které se hodí

Olomoucký kraj zřídil ENERGOLINKU pro lidi, jejichž dodavatel zkrachoval

Olomoucký kraj zřídil novou telefonní a e-mailovou energolinku. Proškolení pracovníci jejím prostřednictvím pomáhají lidem, jejichž dodavatel energie ukončil činnost. Služba je v provozu v pracovní dny od sedmi do patnácti hodin.

Dotazy občanů budou zodpovídat i pracovníci energetického hospodářství Olomouckého kraje. Praktické rady a návody naleznou zájemci také na webových stránkách Energetického regulačního úřadu www.eru.cz.

„Linka je primárně k dispozici občanům, kteří nemají přístup k internetu nebo nejsou v jeho používání zbláhli do té míry, aby si sami potřebné informace dohledali,“ vysvětlil Jan Šafařík, náměstek hejmana Olomouckého kraje.

ENERGOLINKA:

602 802 442

725 816 254

energolinka@olkraj.cz

Kotlíkové dotace budou pokračovat

Od září 2022 začne ze zákona platit zákaz vytápět rodinné domy starými kotli na uhlí nebo dřevo, které nedosahují alespoň 3. emisní třídy. Proto bude v rámci kotlíkových dotací podporována výměna kotlů na pevná paliva 1. a 2. emisní třídy v rodinných a bytových domech a nově i v rekreačních objektech.

„Kotlíkové dotace se v nové výzvě zaměří na nízkopříjmové domácnosti, což jsou domácnosti, kde jeden člen v roce 2020 vydělal maximálně 170 900 Kč čistého příjmu, nebo domácnosti složené ze seniorů, kteří pobírají starobní důchod či z osob pobírajících invalidní důchod 3. stupně. Těmto žadatelům pokryje nová kotlíková dotace až 95 % nákladů na výměnu kotle.“

Pokud si nebudete vědět rady, zda právě vy máte na dotaci nárok, neváhejte se obrá-

tit na pracovníky kraje, kteří nabízejí odborné poradenství,“ vysvětluje Zdeňka Dvořáková Kocourková, radní Olomouckého kraje odpovědná za oblast investic a evropských projektů.

Kraj spustil na svém webu příjem žádostí do zásobníku zájemců o kotlíkovou dotaci splňujících podmínku tzv. nízkopříjmové domácnosti, který bude probíhat do dubna 2022.

Více na www.olkraj.cz/kotlikovedotace.

Městský okruh Prostějova se otevřel o pět měsíců dříve

S téměř půlročním předstihem se otevřel severní obchvat Prostějova, který významně uleví dopravě v celém regionu. Vybudování zhruba tři kilometry dlouhého vnějšího městského okruhu přišlo na více než 400 milionů korun.

„Část nákladů pokryly dotace, sedmadesát milionů investoval Olomoucký kraj. Výsledkem je nová komunikace, která dopravě v Prostějově značně pomůže,“ uvedl náměstek hejmana Michal Zácha.

Doposud vedla veškerá doprava od Kostelce na Hané k dálnici D46 do Brna nebo Olomouce přes centrum Prostějova, nový úsek tranzit odkloní. Silnice teď tvoří vnější městský okruh, který zajistí propojení komunikace D46 se silnicemi ve směru na Kostelec na Hané. Součástí stavby je i přemostění stávající cyklostezky z Prostějova do Smržic. V budoucnu by se na okruh mohlo napojit čtvrté rameno z plánovaného jihozápadního obchvatu města.

Zpravodaj obce Vranovice–Kelčice

Periodický tisk územního samosprávného celku

Vydavatel: Obec Vranovice–Kelčice, 798 08 Kelčice 31, IČ 00288926

Registrační číslo: MK ČR E 23598

Redakční rada: Irena Blažková, Milan Ošťádal, Lenka Hrudová

Šéfredaktor: Vladislav Sobol

Grafika: layout Robin Čais, zpracování čísla Vladislav Sobol

Foto: Lenka Hrudová (skoro všechny) a archiv

Redakce: zpravodajvk@seznam.cz, 725 595 417

Vychází 2-4x ročně v nákladu 250 ks.

Křížovka o ceny

Na vánoční svátky jsme pro vás připravili křížovku, kterou pro naši obec na míru vyrobil Karel Wiedermann z olomouckého křížovkářského kroužku Ječmínek. Luštitel, který pošle správnou tajenku a bude mít štěstí při losování, se může těšit na dárek.

AUTOR: -KAWI-	PROVÉSTI OPRAVU	2. ČÁST TAJENKY	VELKÝ COP	LETECKÉ PALIVO		ŘÍMSKÝCH 45	PÁJET	BAVLINĚNÁ TKANINA	DIVOČAK		HORSKÝ SKŘÍTEK	HOVOROVÝ SOULHAS	VÝVOJ	PRODUKCE (MN. ČÍSLO)		LOUČ (NÁŘEČNĚ)	1. ČÁST TAJENKY	SLOVENSKY „PROTOŽE“
SAMICE BERANA					LYŽAŘSKÝ VÝTAH					RUSKÁ ŘEKA					OBCHOD (SLANG)			
URČENÝ K NIČENÍ LETADEL					ANGLICKÝ „TO“					POZORNOST					ANGL. ZKR. PRO ŘEZIVO			
RACHOT (NÁŘEČNĚ)						ZKRATKA TATRAK NÁR. PARKU						ORLÍ MLÁDĚ						
INDONÉSKÁ ŘEKA					JMÉNO SIMPSONA						ZBAVIT SLUPKY							
					NOVÁ VĚC						LÁTKY K PŘEBALENÍ							
SLOVENSKY „VEN“				NADTO						ZKOUŠKY (ZASTARALÉ)						CITOSLOVCE POVZBUZENÍ		
				FRANCOUZ LÉKÁR						PŘESTO						ARABSKÝ NÁSTROJ		
ŘÍMSKÁ 4			POLAK (ZASTARALÉ)						MÍSTO							RTĚNKA		
			TABLETA						ITALSKÁ ŘEKA							TAKOVÝ POČET		
HÁDAT VÝSLEDEK							PŘEDLOŽKA								WALESKÁ ŘEKA			
							INDICKÉ SÍDLO								DRAVÁ RYBA			
NÁZEV PLANETKY						JMÉNO HEREČKY VRANOVÉ							KAMARÁD BOBKA				3. ČÁST TAJENKY	MOC
						ZBĚHLÍ							OKORÁVAT					
	ČÁSTEČKA HMOTY					NÁČRTY							SELHÁNÍ ORGANISMU					
	DRUH PAPOUŠKA					PŘEDSTA- VOVATI							ČESKÁ J PLOCHY					
TRNOVNÍK					CITOSLOVCE ZAKLENÍ						VELMI MALÝ							
					CIZÍ SMĚNKA						UBYTOVNÁ STUDENTŮ							
HRDINA				POPEVEK						MATERIÁL NA ŠPUNTY						NÁZEV HLÁSKY L		
				OSTNO- PLOUTVÁ RYBA						BOTKA (NÁŘEČNĚ)						PĚNA DO KOUPELE		
ZNAČKA HLINÍKU			EGYPTSKÉ ÚDOLÍ						HYDRID BORU						ŠPANĚLSKÁ GHÚVA			
			NÁZEV PLANETKY						SILÁK						NAPÍNAVÉ DÍLO			
	OČEKÁVATI							PŮSOBIT BOLEST						SLOVENSKY „DVE“				A TO
	ZKRATKA FAKULTY DOPRAVY							PERSKÝ KOBEREK						SMĚRY POCHODŮ				
RYCHLE ŘEZATI (NÁŘEČNĚ)						MENŠÍ CHLÍVEK							DVOJTEČKA NAD PÍSMENEM					
						KAZETA S BARVOU							ZAMĚRY					
POTOMEK					MOŘSKÝ PTÁK							PŮVODNÍ LES						
					INDONÉSKÝ OSTROV							ZÁPASISŤE (MN. ČÍSLO)						
	DOMÁCÍ ZVÍŘE	ZNAČKA RADIA			KAMARÁD BOLKA					STARO- GERMÁN								
		ČÁST ÚST			MALÝ TOK					KALÍ- GRAFIE								
ŘADRO				NEZKUŠENÝ MLÁDÍK						NÁDHERA						SPZ OLOMOUCE		
				REKRUT						DLABAČÍ NÁSTROJ						ÁRÓN (BOTANICKY)		
CITOSLOVCE ODPORU			STRANOU						TRATIVODY						KLEKÁNÍ			
			DISPERZNÍ SOUSTAVA						KUS LEDU						PROVÁDĚT PLATBU			
CHRÁPÁNÍ (LÉKÁŘSKY)							RODOVÉ SVAZKY							ŘÍKA SE ŽE				A SICE
							MOC							FILMOVÁ KAMERA (SLANG.)				
	JAPONSKÉ NUDLE Z POHANKY	NOVOZEL DOMORODEC				GEOLOGICKÉ ÚTVARY							CHOVÁNÍ (ZASTARALÉ)					
		PROPUŠŤ RYBNÍKA				NAŠE SÍDLO							ŠLEHNUTÍ					
AMERICKÁ PÁCHNOUČÍ ŠELMA					DRAHY KOV							ŠRAMOCENÍ						
					MINCE POUŽÍVANÁ V MACAU							INDICKÉ SÍDLO						
ZAKULÁ- CENĚ					POBÍDKA					OŽEHNOUT						SPZ KOLÍNA		
					ZN. NAŠICH LETADEL					STARÁ SOL SLABIKA						BÁSNICKÝ ZÁPOT		
4. ČÁST TAJENKY										PATŘÍČÍ IRENĚ								POMŮCKY:
SPOJKA				KOUT						MAKATI								ANAL, ALURA, ARÁBA, ARUM, AVO, KBEL, LAKOR, LUY, ORADA, POROT, TBR, TEME

Tajenku pošlete do konce srpna 2021 na e-mail zpravodajvk@seznam.cz, případně vhodte do schránky **obecního úřadu**. Tajenka z minulého čísla: POMŮŽEME LIDEM A OBCÍM, KTERÉ POSTIHLO TORNÁDO. Odměnu získává **Luděk Hodboď**.

